

rejected: **Πώς ήταν να μεγαλώνεις στην Κέρκυρα;**

Λ.Β.: Είμαι απ' το κέντρο της Κέρκυρας, απ' τη Γαρίτσα. Το να μεγαλώνω εκεί ήταν ζόρικο και τέλειο ταυτόχρονα. Όταν το ζεις δεν είναι εύκολο. Σκέψου πόσο ζόρικο είναι να μεγαλώνεις σε ένα μέρος που αν αποφασίσει να βρέξει μπορεί να βρέχει για δύο βδομάδες σερί, ασταμάτητα. Μακροπρόθεσμα στην ψυχολογία σου έχει τεράστια επίδραση! Οπότε προκειμένου να περνάω καλά εκεί έκανα μουσική, αθλητισμό, είχα πολλούς φίλους και μεγαλώναμε μαζί. Παίζαμε στις αλάνες, στις γειτονιές, ζούσαμε την γραφική εικόνα που φώναζε η μαμά απ' το μπαλκόνι για να μας μαζέψει και μεγαλώνοντας αρχίσαμε να ψάχνουμε καβάζες να καπνίζουμε, να διαβάζουμε, να πηγαίνουμε σε πιο underground μαγαζιά. Η Κέρκυρα είναι από τα πιο όμορφα μέρη για βόλτες. Έχει απίστευτα μέρη και ομορφιές. Πηγαίνεις και μέσα σε τρία λεπτά ανοίγει το μάτι σου. Αυτό είναι που μου λείπει και περισσότερο απ' όλα.

rejected: **Και γιατί έφυγες;**

Λ.Β.: Τελείωσα το σχολείο 17 χρονών. Δεν περνούσα καλά τα τελευταία χρόνια στην Κέρκυρα, είχα μια πολύ δύσκολη εφηβεία και ήθελα να φύγω. Διάβασα για τις πανελλήνιες κακήν κακώς, προκειμένου να περάσω οπουδήποτε, αρκεί να έφευγα και δήλωσα μόνο Θεσσαλονίκη επειδή οι αδελφές μου είχαν σπουδάσει και ζούσαν ήδη εδώ. Πέρασα -κρατήσου- κοινωνική θεολογία, την οποία φυσικά δεν τελείωσα ποτέ. Είδα που μπήκα και έκλαιγα! Με έπεισαν, όμως, να την παρακολουθήσω και ήρθα Θεσσαλονίκη. Δεν έχω καμία σχέση με την θρησκεία. Κάποιες ευάλωτες στιγμές θα ήθελα να έχω ένα αποκούμπι για να αποποιούμαι την ευθύνη και τον φόβο. Να ξέρω ότι υπάρχει κάτι πάνω από μένα να με ξεκουράσει και να με χειριστεί. Δεν το έχω, όμως, αυτό. Στην σχολή έδωσα μόνο τα μαθήματα που δεν είχαν σχέση με τα θρησκευτικά και τα οκτώ χρόνια που πέρασαν πριν μπω στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, έκανα οτιδήποτε άλλο μπορείς να φανταστείς. Δούλευα ασταμάτητα επειδή βιοποριζόμουν μόνη μου, καλοπερνούσα, έβγαίνα, έπινα. Υπήρχε περίοδος στην ζωή μου που έκανα τρεις δουλειές ταυτόχρονα!

rejected: Πώς μπήκες στην σχολή του Κρατικού;

Λ.Β.: Στην σχολή του Κρατικού Θεάτρου πέρασα 24 στα 25, την τελευταία χρονιά που θα μπορούσα να δώσω και πέρασα με την πρώτη! Πιστεύω πως βασικός λόγος που πέρασα ήταν επειδή ήμουν άφοβη, γιατί ήμουν παντελώς άσχετη. Ήταν μια περίοδος που έπρεπε να κάνω κάτι με την ζωή μου. Έπρεπε κάπου να ακουμπήσω. Είχα μια φίλη που δουλεύαμε μαζί τότε και μου πρότεινε να πάω στο Κρατικό επειδή ήμουν αρκετά εξωστρεφής. Το σκέφτηκα και μια μέρα στις 4 η ώρα τη νύχτα πήγα σε ένα ίντερνετ καφέ να δω τι απαιτήσεις έχει η οντισιόν. Γκουγκλάρω εκείνη την ώρα ό,τι μου άρεσε χωρίς να κοιτάω συγγραφείς και λεπτομέρειες και τα παίρνω. Ξεκίνησα να κάνω πρόβες σε έναν καθρέπτη, μόνη μου. Δεν είχα καμία βοήθεια αλλά είχα ένστικτο και χαρά. Ετοίμασα ένα απόσπασμα «Λυσιστράτη», απ' το οποίο μόλις σήκωσα τα χέρια στον αέρα και είπα «Αθηναίοι!» δε με άφησαν να συνεχίσω. Συνέχισα με ένα μονόπρακτο του Γιώργου Μανιώτη και ο λόγος που πιστεύω ότι πέρασα ήταν το κωμικό ποίημα η «γριά Βαβά μ'» του Ζαχαρία Παπαντωνίου, το οποίο είναι όλο στα βλάχικα. Αυτό και η τύχη μου. Στο θέατρο, ειδικά όταν δεν το έχεις σπουδάσει, έχει μεγάλη σημασία η στιγμή. Τα παιδιά που πάνε και δίνουν στο Κρατικό δεν πάνε να δείξουν ότι είναι καλοί ηθοποιοί, αλλά να δείξουν τη δυναμική τους. Εκεί στάθηκα τυχερή. Δεν το πίστευα όταν μου είπαν πως μπήκα στη σχολή, μέχρι να το δω με τα μάτια μου.

rejected: Πώς συνέχισε η πορεία σου στον χώρο;

Λ.Β.: Ένα μεγάλο μου κόμπλεξ σαν άνθρωπος και σαν επαγγελματίας είναι ότι δεν την παλεύω με τις δημόσιες σχέσεις. Καθόλου. Μέσω της ψυχοθεραπείας καταλαβαίνω πως δεν είναι κάτι που δεν μπορώ να κάνω. Απλά δε μου αρέσει. Κάπως, όμως, 'γίναν' τα πράγματα και από τη στιγμή που μπήκα μέχρι και σήμερα, δουλεύω. Θα πω πως είμαι εργατική, πως πορώνομαι πολύ όταν κάνω μια δουλειά, χωρίς να λέω πως είμαι η καλύτερη. Όταν με παίρνουν σε μια δουλειά, όμως, ενθουσιάζομαι και όταν είμαι σε έναν θίασο που δεν έχει

δουλεύτε καλά και δεν υπάρχει όμορφο κλίμα, είμαι δυστυχής. Πρώτη φορά που παρέκαμψα καταστάσεις είναι τώρα με το παιδί. Είπα στον εαυτό μου «κάνε απλά την δουλειά σου». Δεν γίνεται κάθε φορά που δεν πάει κάτι καλά να αρρωσταίνω.

rejected: **Ποιό είναι το «κλειδί» της συνεχούς απασχόλησης σου στο θέατρο;**

Λ.Β.: Δεν μπορώ να αντιληφθώ την δουλειά μου σαν εργασία με την έννοια της διεκπεραίωσης. Είμαι απ' τους τυχερούς. Οι περισσότεροι άνθρωποι δουλεύουν για να πληρώνουν λογαριασμούς, για να έχουν φαγητό και να δίνουν ένα εικοσάρικο στην ψυχαγωγία τους, αν είναι τυχεροί. Το μόνο πράγμα που μπορεί να σε σώσει πάνω στην σκηνή, ανεξάρτητα με την ψυχολογική κατάσταση που βρίσκεσαι, είναι η χαρά σου. Έχω εμμονή με την τεχνική και την ακρίβεια στους ρόλους που υποδύομαι. Πιστεύω μόνο στην τεχνική και την απόλυτη ακρίβεια. Πάντα μαθαίνω όλων τα λόγια σε μια παράσταση. Το κάνω από ανασφάλεια και όχι από τελειομανία. Μερικές φορές, μου γίνεται εμμονή να μάθω όλα τα λόγια. Όταν έχεις έτοιμη την «παρτιτούρα» αυτήν, λοιπόν, η λεπτομέρεια που μένει να προσθέσεις είναι η χαρά σου προκειμένου να πάρει χρώμα και υπόσταση ο ρόλος. Το μυαλό μας είναι εχθρός πάνω στην σκηνή και η χαρά είναι η απόλυτη παράδοση σε αυτό που κάνεις εκείνη την στιγμή.

rejected: **Πώς ήρθε η μικρή στην ζωή σου;**

Λ.Β.: Η μικρή μου ήρθε απ' το πουθενά. Εντάξει όχι, κάτι κάναμε προφανώς και ήρθε αλλά δεν πίστευα ποτέ ότι θα κάνω παιδί. Δεν είχα ποτέ αυτή την επιθυμία που έχουν άλλοι άνθρωποι να παντρευτούν και να κάνουν παιδί. Σκεφτόμουν πως αν ερχόταν κάποιος

άνθρωπος να το εμπνεύσει όλο αυτό σε έμένα, μόνο τότε θα το έκανα. Μάθαμε ότι είμαι έγκυος την ημέρα των γενεθλίων μου αφού είχαμε βγει, είχαμε πιεί, είχαμε χορέψει. Είχα μια υπόνοια πως είμαι έγκυος αν και δεν το πίστευα και στον δρόμο για το σπίτι αγόρασα ένα τεστ. Το κάνω το ίδιο βράδυ και βλέπω ότι είναι θετικό. Πάω στον Μήτσο, τον άντρα μου, και με το που το λέω απλά αρχίζουμε και κλαίμε σαν παιδάκια. Δεν είχαμε συζητήσει ποτέ το ενδεχόμενο να κάνουμε παιδί. Ο Μήτσος, ήρθε στην ζωή μου και όλα έγιναν αυτόματα και αυθόρμητα. Σαν νεράκι. Ήρθε για να μου δείξει πως υπάρχουν οι έννοιες του έρωτα, της αγάπης και τις αμοιβαίες προσπάθειες. Υπάρχει η φροντίδα, η στοργή, η υγεία μέσα στην σχέση.

rejected: **Πώς αισθάνεσαι για την κοινωνία που θα μεγαλώσει το παιδί σου;**

Λ.Β.: Πριν κάνω παιδί σκεφτόμουν σχεδόν κάθε μέρα πόσο κουράγιο ή αναισθησία χρειάζεται για να φέρεις και να μεγαλώσεις ένα παιδί σε αυτόν τον κόσμο. Όταν γεννήθηκε η μικρή, σκεφτόμουν πως είναι καλύτερα να επιστρέψουμε στην Κέρκυρα και να μεγαλώσει σε ένα περιβάλλον που είναι πιο κοντά στην φύση, πιο μικρό και διαχειρίσιμο. Μετά βρήκε ο Μήτσος μια δουλειά που ήθελε καιρό και αποφασίσαμε να μεγαλώσουμε το παιδί μας όπως κάνει τόσος κόσμος. Γι' αυτό και η μικρή έχει τρεις νονούς. Θέλω το παιδί μου νιώθει την αγάπη των άλλων. Επειδή είμαστε μόνοι μας εδώ με τον άντρα μου, δεν έχουμε τους συγγενείς μας κοντά, θέλω να έχει ανθρώπους που θα νιώθει σαν συγγενείς.

rejected: **Τί σε απωθεί στον κόσμο σήμερα;**

Λ.Β.: Δε μου αρέσει η αγένεια που είναι βαθιά εξαπλωμένη και εμφανίζεται με κάθε αφορμή στην καθημερινότητα. Δεν μου αρέσει επίσης, το πόσο αλληθωρίζουμε στους εαυτούς μας. Είμαστε πραγματικά κλεισμένοι ο καθένας στον μικρόκοσμό του: Στο σπίτι μας, στην οικογένειά μας, στην χώρα μας. Και έτσι εξηγούνται πολλά φαινόμενα της καθημερινότητας. Είμαι θυμωμένη με πάρα πολλά πράγματα. Έχουμε χάσει εντελώς την ευγένεια και την διακριτικότητα μας και γινόμαστε παρεμβατικοί. Αυτό το αντιλαμβάνομαι τώρα με το παιδί, όσο ποτέ. Πιστεύω πως πρέπει να αρχίσουμε να κάνουμε όλοι ησυχία. Γινόμαστε είτε ενεργητικά είτε παθητικά, τόσο επιθετικοί. Γιατί πρέπει ο καθένας να έχει την γνωμάρτα του, να στην πετάει στα μούτρα, να προσπαθεί να την επιβάλλει και να σε κάνει με έναν μαγικό τρόπο να αισθάνεσαι λιγότερο για τον εαυτό του; Έχουμε μια φυσική αγένεια πλέον στην καθημερινότητά μας, που με αφήνει άναυδη. Δεν θέλω να πω, πως είμαι η καλύτερη και πως δεν συμμετέχω κάποιες φορές σε όλο αυτό γιατί ζω σ' αυτήν την κοινωνία. Υπάρχουν, όμως, κάποιοι άνθρωποι σαν κι εμένα που προσπαθούν πραγματικά. Πολλές φορές θέλω να αντιδράσω και να πω στους ανθρώπους που μου πατάνε τα όρια «σκάσε». Δεν το λέω. Έχω αρχίσει, όμως, να βάζω τα όρια μου με διάφορους τρόπους. Θεωρώ τον εαυτό μου πολύ δύσκολο στην κοινωνικοποίηση και γι' αυτό ξεκίνησα ψυχοθεραπεία. Γι αυτό και για να μην τρελαθώ οριστικά με το χάος που επικρατούσε από την επιρροή των άλλων. Γιατί δεν έχει κανέναν λόγο η μικρή να φάει τα δικά μου σκουπίδια. Το παιδί πρέπει να είναι υγιές και να κοινωνικοποιείται κι εγώ πρέπει να το βοηθάω. Ξεκίνησα ψυχοθεραπεία για να διαχειριστώ το παιδί που έχω μέσα μου και να του πω «όλα θα πάνε καλά. Ησύχασε, γιατί τώρα έχουμε ένα άλλο παιδί να μεγαλώσουμε».

rejected: **Είναι δύσκολο να έχεις παιδί;**

Λ.Β.: Εμείς είμαστε οι δύσκολοι. Όχι το παιδί. Το παιδί είναι αυτό που είναι. Μια μικρή βομβίτσα ευτυχίας που σου λέει «ήρθα». Εμείς πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα και τους δαίμονες μας, να τεστάρουμε τα όριά μας, να κατεβάσουμε άμυνες, να αντέξουμε την κούραση, η οποία είναι μαζί με την αϋπνία πραγματικά εξαντλητική. Ζεις την απόλυτη αυταπάρνηση. Θέλεις να κάνεις μπάνιο; Δε θα κάνεις για τρεις μέρες γιατί το παιδί βγάζει δόντια, πονάει και κλαίει ανά δέκα λεπτά. Είναι μια τρέλα. Το παιδί σου, όμως, είναι η μεγαλύτερη καψούρα. Το πιο οριστικό πράγμα που μπορεί να συμβεί είναι αυτό της μητρότητας και πρέπει να αφεθείς πλήρως σε αυτό και να αντισταθείς στην τοξικότητα του περίγυρου. Ή θα κουραστείς αλλά αποκτήσεις την αληθινή σύνδεση με το παιδί ή θα πηγαίνεις μόνο by the book και θα δίνεις στο παιδί έτοιμα πράγματα και ότι βγει.

rejected: **Τί κάνεις καθημερινά για να αποφορτίζεσαι;**

Λ.Β.: Π.Μ. (προ Μυρτώ) η μεγαλύτερη αποφόρτιση ήταν να πηγαίνουμε με τον Μήτσο βόλτες με την μηχανή σε μέρη με θέα και να απολαμβάνουμε την ησυχία. Τώρα, ακόμη δεν έχουμε προσαρμοστεί πλήρως στην νέα μας καθημερινότητα και μου αρκεί να πάω στο πίσω μπαλκονάκι να κάνω ένα τσιγάρο, μόλις κοιμηθεί η Μυρτώ και μετά να πάω στο μπροστά μπαλκόνι να κάνουμε ένα τσιγάρο με τον Μήτσο και να κοιμηθούμε. Τώρα, είναι επίσης μεγάλη ξεκούραση που πηγαίνω στο θέατρο με το ποδήλατο και ακούω μουσική. Με ηρεμεί πολύ και με προετοιμάζει για την παράσταση.

Η Λίλα Βλαχοπούλου λαμβάνει μέρος στην παράσταση «Υπηρέτης δύο αφεντάδων» σε σκηνοθεσία Μιχάλη Σιώνα, στο Βασιλικό Θέατρο Θεσσαλονίκης.